

Arrest

nr. 121 029 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2013 tot de intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2003 werd de echtgenoot van verzoekster in het bezit gesteld van een C-kaart op grond van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote M-J B.

Op 12 januari 2012 werd zijn huwelijk nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. Dit vonnis werd op 12 september 2013 bevestigd door het hof van beroep te Gent.

Op 4 oktober 2013 werd het recht op vestiging van de echtgenoot van verzoekster ingetrokken.

Op diezelfde datum nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook ten aanzien van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 8 november 2013 werd ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Eveneens op 8 november 2013 werd ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster een inreisverbod genomen.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat ze recht heeft op de eerbiediging van haar privéleven. Ze wijst er op dat ze drie kinderen heeft waarvan er één school loopt. Verder stelt ze dat ze perfect geïntegreerd is sinds haar binnenkomst in 2007. Voorts geeft verzoekster aan dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet op haar van toepassing is.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vormt de rechtsgrond voor de intrekking van het verblijf en artikel 7 van dezelfde wet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij stelt niet onder de toepassing van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Waar verzoekster aangeeft dat zij gehuwd is en dat zij drie kinderen heeft die in België geboren zijn, kan de Raad enkel maar vaststellen dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ook verzoeksters echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verkregen. Aldus dient het hele gezin het grondgebied te verlaten en maakt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven inhoudt. Wat betreft het schoolgaan van één van de kinderen brengt verzoekster geen enkel concreet gegeven aan dat het kind geen school zou kunnen volgen in het land van herkomst. Bovendien is de Raad van oordeel dat gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over een voldoende aanpassingsvermogen bezitten om het gezinsleven dat zij thans in België hebben, verder op te bouwen in het land van herkomst van hun ouders. Niettegenstaande verzoekster al sinds 2007 in België verblijft en beweert volledig geïntegreerd te zijn (dit is echter een loutere bewering waarvoor verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt) maakt verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst waar zij geboren is en waar ze het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht. Met haar betoog slaagt verzoekster er niet aan te tonen dat de genomen maatregel disproportioneel zou zijn.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekster, als haar echtgenoot na de bestreden beslissing een asielaanvraag hebben ingediend en dat zij ingevolge deze asielaanvraag in het bezit werden gesteld van een bijlage 26 waarbij ze op het grondgebied mogen verblijven in afwachting van een uitspraak over hun asielaanvraag, zodat dient vastgesteld te worden dat zij op dit ogenblik geen belang heeft bij de door haar aangevoerde grief van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

Ter terechtzitting voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze wijst op haar nationaliteit, met name Syrische en stelt dat ze gelet op de problematische situatie in Syrië niet terug kan keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan waarom ze nu voor het eerst de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en dit middel niet eerder heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat er op heden geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel. Verzoekster wordt enkel verzocht om het grondgebied van de Schengenzone binnen de 30 dagen te verlaten. Zij wordt geenszins gedwongen om naar Syrië terug te keren. Op heden kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen. Zo verzoekster in de toekomst zou worden geconfronteerd met een gedwongen repatriëring dan staat het haar op dat ogenblik vrij om deze gedwongen verwijdering op dat ogenblik aan te vechten bij wijze van procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 6 november 2013 een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekster werd ingevolge deze procedure in het bezit gesteld van een bijlage 26, zodat zij in afwachting van de behandeling van haar asielpprocedure op het grondgebied van het Rijk mag verblijven. Verzoekster heeft dan ook niet het minste belang bij de door haar aangevoerde grief.

Ook dit middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU